

Groen is geen decoratie,
maar is een waarde op
zich geworden



Kijk, dat is mijn hovenier!

Klimaatbestendig, biodivers, duurzaam, circulair – dit vakblad staat vol met dit soort containerbegrippen. Soms schud ik mijn hoofd weleens bij het veelvuldig gebruik van dat soort woorden. Omdat het eigen – al dan niet gezonde – commerciële belang vaak niet ver weg lijkt. Maar de andere kant van de medaille is gelukkig dat we inmiddels op een fundamenteel andere wijze kijken naar de groene openbare ruimte. Groen is geen decoratie meer, maar is een waarde op zich geworden. Ik sprak gisteren met een golfbaanmanager. Hij vertelde mij dat hij het in en om het clubhuis nog zo goed voor elkaar kan hebben, maar uiteindelijk bepaalt de uitstraling van de baan het succes. Precies hetzelfde geldt voor de stad. Ook daar is de waarde van een goed verzorgde groene omgeving bijna niet te overschatten, als het gaat om de manier waarop mensen in die stad of in dat dorp functioneren, werken en leven.

Natuurlijk draait het in onze sector ook om geld. Heel veel geld, zelfs. En we hebben nu ook de nodige tools om de waarde van groen te vertalen naar geld. Alleen al daarom zouden burgers en de overheid moeten beslissen dat er structureel meer geld naar groen moet gaan. Daar zit nog wel een pijnpunt. De weggelekte coronamiljarden moeten straks terugverdiend worden en iemand moet daarvoor gaan bloeden. Hoe zorgt deze sector ervoor dat dit niet gebeurt ten koste van het groen? Andere sectoren hebben met de coronacrisis als argument sterke troeven in handen om structureel meer budget te krijgen. De zorg, bijvoorbeeld, of het onderwijs, de politie, het leger. Heeft u nog even? Nederland is een rijk land, maar zelfs voor dit rijke land komt er een moment dat de polsstok knapt.

De oplossing zit, denk ik, in de connectie met de burger. Ik denk dat we moeten leren om die burger meer te betrekken bij het groen in de stad. Diezelfde golfmanager vertelde me dat hij eigenlijk niet het budget heeft om onkruid op de fairway te bestrijden zonder dat de leden de handen uit de mouwen steken. En op die manier kan hij extra respect kweken voor het werk van de greenkeepers. Wat ik bedoel te zeggen: goede

**‘Kijk, daar heb je Jan
(of Achmed of Sonja),
dat is mijn hovenier!’**

hoveniers – en dat zijn we natuurlijk allemaal – zorgen altijd dat ze dienend bezig zijn en de klant betrekken bij hun werkzaamheden. Misschien moeten we dat opnieuw ondervinden. We hebben onszelf zo begraven in allerlei razend complexe begrippen rondom duurzaamheid en aanbesteden, dat we vergeten zijn dat het gewoon draait om tevredenheid van de burger. Dat mevrouw Jansen van twee hoog achter, als er een busje van het lokale sw-bedrijf langsrijdt, zegt: ‘Kijk, daar heb je Jan (of Achmed of Sonja), dat is mijn hovenier!’

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

